

ROSE

Karen

Niemand zeggen

De Fontein

Proloog

Asheville, North Carolina, negen jaar geleden

De geluiden waren geruststellend. Het zachte gepiep van de monitoren, het zachte schrapen van de schoenen van de verpleegster op de betegelde vloer, gedempte stemmen in de gang. Ze viel in een rusteloze slaap, weg van de pijn. *Veilig*, dacht ze en ze gleed weg.

‘Waar is mijn vrouw? Ik moet mijn vrouw zien.’

De overslaande stem rukte Mary Grace uit haar sluimering. Ze probeerde haar ogen open te doen, maar herinnerde zich toen dat die nog steeds opgezwollen waren en dichtzaten. *Hij is hier.*

Iemand hield hem tegen. Iemand met een zware stem die doordrong in het kleine vertrek. Misschien de dokter. *Ja, dat moet haast wel.*

‘Kalm aan, agent Winters. Het is belangrijk voor uw vrouw dat u kalm blijft.’

‘Wat is er gebeurd? Laat me los! Ik moet naar Mary Grace!’

‘Uw vrouw heeft een ernstig ongeluk gehad. Ze ziet er niet zo best uit.’

‘Wat...’ Ze hoorde dat hij zijn keel schraapte. ‘Hoe ernstig is ze gewond?’

Mary Grace spande zich in om te kunnen horen. Hoe zwaargewond was ze eigenlijk? De scherpe pijn in haar hoofd en arm zorgde ervoor dat ze aan vrijwel niets anders kon denken. De rest van haar lichaam voelde verdoofd. *Waarschijnlijk de pijnstillers*, dacht ze terwijl ze zich verzette tegen de mist die ze voelde opkomen.

‘Ze heeft een gebroken arm. Die is zo ernstig gebroken dat we er op twee plekken een pin in hebben moeten zetten. Haar rechterbeen is gebroken. Daar hebben we ook een pin in moeten zetten, vlak boven de knie. Diverse kneuzingen in haar gezicht en op haar achterhoofd. Ze heeft een diepe wond boven haar oog. Twee centimeter lager en ze was het waarschijnlijk kwijt geweest.’

Mary Grace onderdrukte een huivering. Haar hoofd bewegen deed veel te veel pijn, zelfs als het een reflexbeweging was.

‘Maar het komt allemaal goed met haar, hè?’ Ze hoorde de wanhoop in de stem van haar man.

De lange stilte deed Mary Grace’s hart als een razende tekeer gaan.

‘Het komt toch allemaal weer goed, of niet? Verdomme, dokter. Vertel me de waarheid.’

Ja, vertel alsjeblieft de waarheid, dacht Mary Grace. En schiet op. Het verdoofde gevoel werd steeds sterker.

‘Uw vrouw is van de trap gevallen, agent Winters. Ze heeft haar rug bij de negende wervel gebroken. Ze heeft daar heel lang bewusteloos gelegen terwijl haar rugzenuw bekneld was.’

‘O mijn god.’

Haar op hol geslagen hartslag kwam tot rust. Het duurde even voor ze weer ademhaalde, en daar moest ze zich toe dwingen.

‘Ze heeft... Er is sprake van verlamningsverschijnselen.’

O mijn god, dacht Mary Grace. O mijn god.

‘Is dat... permanent?’

‘Dat is in dit stadium moeilijk te voorspellen. We moeten de zwelling de kans geven af te nemen en dan laten we een rugspecialist uit Raleigh komen om uw vrouw uitgebreid te onderzoeken.’

‘Mag... mag ik naar haar toe?’

‘Een paar minuten maar. Ik wacht hier wel.’

Ze hoorde hem de ziekenhuiskamer binnenschuifelen, zijn cowboylaarzen maakten een schrapend geluid op de tegels. Toen rook ze hem, die overheersende aftershave die hij altijd gebruikte. Toen voelde ze zijn warmte terwijl zijn grote lichaam naar haar toe boog.

‘Gracie,’ zei hij droevig. ‘Mary Grace, wat heb je jezelf aangedaan, schat?’ Zijn dikke vingers aaiden de rug van haar hand en ze kreeg kippenvel in haar nek. Toen boog hij zich nog verder voorover en zijn lippen streken over haar wang. Zijn snor prikte op haar huid terwijl hij kussend van haar wang naar haar oor ging.

Toen kwam het. Ze had erop liggen wachten, ze had geweten dat het zou komen. Het weten maakte de angst nooit minder.

‘Eén woord,’ fluisterde hij in haar oor, zo zacht dat niemand het zou kunnen horen, ‘als er ook maar één woord over die achterlijke lippen van je komt, ik zweer je, dan maak ik het karwei de volgende keer af.’

Hij wreef met zijn neus tegen haar hoofd en zijn lippen liefkoosden ogenschijnlijk haar oorschelp. ‘Begrepen?’

Mary Grace zag kans haar bonzende hoofd voldoende te bewegen om hem tevreden te stellen en hij kwam overeind. Zijn hand streek over haar haar en greep het onwaarneembaar vast om er even aan te trekken. Haar maag draaide om van misselijkheid.

‘O, Grace, schat. Ik kan het niet aanzien je hier zo te zien liggen.’

Haar lichaam kromp bij het horen van zijn treurige stem instinctief ineen en elke beweging van haar spieren zond een pijnscheut door haar heen.

‘Meer tijd krijgt u vandaag niet, agent Winters. Waarom gaat u niet terug naar het bureau? We bellen als er een verandering in haar toestand optreedt. Of beter nog, ga naar huis.’

‘Dat zal ik doen.’ Zijn diepe zucht klonk hartverscheurend. ‘Waar is mijn zoon?’

Haar razende hart sloeg opnieuw over. *Robbie. Waar is Robbie?* Er knaagde een vage herinnering. Robbie die haar hand vasthield, haar smeekte om niet dood te gaan, haar smeekte om vol te houden tot de ambulance er was. Was dat deze keer of de keer daarvoor? Ze verzette zich tegen de verdovende werking van haar medicijnen. Ze moest weten wie haar zoon had.

‘Hij is bij de maatschappelijk werker van het ziekenhuis. Hij heeft haar gevonden, weet u. Een dergelijke schok kan bij een jongen van zijn leeftijd een groot emotioneel trauma veroorzaken.’

De ruwe stem van Rob klonk door de kamer. *Hij staat nu bij de dokter, dacht ze. Hij gaat weg. Straks is hij alleen met mijn zoon.* ‘Het is een sterke knul. Hij overleeft het wel.’

Mary Grace voelde dat haar handen het laken vastklemden en wrongen tot haar vingers pijn deden. Geïsoleerd. Ze voelde zich geïsoleerd van haar eigen geest. Machteloos in haar eigen lichaam. *Hij zal het overleven. Hij moet overleven. Alsjeblieft, Robbie, hou vol tot ik thuiskom.*

En dan zou het leven anders worden. Ze zou zichzelf beschermen. Ze zou haar zoon beschermen. Ze zwoer dat Rob Winters hun nooit meer iets zou aandoen. Maar hoe?

Ik zal een manier vinden.

I

Nu, Douglas Lake, Oost-Tennessee, zondag 4 maart, 09.30 uur

‘Mijn god, ik haat dit deel van het werk. Hoe kun je in vredesnaam op een moment als dit eten?’

Hutchins liet zijn blik over het vreedzame gladde oppervlak van Douglas Lake gaan terwijl hij dacht aan het lichaam dat ze uiteindelijk uit het meer zouden vissen en wat een verspilling dat was. Hij at de rest van zijn donut met de onbewogenheid van de oudgediende sheriff die hij was. ‘Omdat ik geen zin in eten zal hebben wanneer ze die knul eruit halen. Kan er maar beter voor zorgen dat ik niet verhonger.’ Hij wierp een blik vol medeleven op het groene gezicht van zijn nieuwste rekrut. ‘Je went er wel aan, jongen. Helaas zul je er wel aan wennen.’

McCoy schudde zijn hoofd. ‘Je zou denken dat ze wel beter zouden weten.’

‘Jonge gasten weten nooit beter. Daar zul je ook wel aan wennen. Vooral wanneer het vakantie is. Ik denk dat we voor het seizoen voorbij is er nog wel een paar uit het meer vissen.’

‘Ik neem aan dat ik de ouders op de hoogte moet brengen wanneer het achter de rug is.’

Hutchins haalde zijn schouders op en stak een sigaret aan. ‘Jij bent begonnen, jongen. Dan kun je het maar beter afmaken ook. Het is ook niet mijn favoriete werkje, maar je zult moeten leren om slecht nieuws te brengen.’

McCoy concentreerde zich op de boot die langzaam een dreghaak over de bodem van het meer voortsleepte. ‘Ze hopen nog steeds dat we hem ergens levend zullen aantreffen. Ik zweer je, Hutch – hoe kunnen ouders toch zo blijven hopen? Die andere jongens hebben het duidelijk genoeg verteld. Ze waren aan het drinken en aan het donderjagen en die knul draaide zijn jetski in de vernieling. Ze hebben hem zien zinken.’

Hutchins trok aan zijn sigaret en blies de rook met een diepe zucht uit. ‘Kinderen zijn stom. Dat heb ik al zo vaak gezegd. Maar ouders –’ Hij schudde zijn grijze hoofd. ‘Ze hopen. Ze blijven hopen tot het moment dat je ze vraagt in het mortuarium zijn lichaam te identificeren.’

‘Wat er nog van over is,’ mopperde McCoy.

‘Hé, Tyler.’ De woorden klonken krakend uit McCoy’s radio.

‘Hé, Wendell,’ antwoordde McCoy en hij slikte het zuur weg dat opkwam bij de gedachte wat Wendells haak op het punt stond naar boven te halen. ‘Wat heb je?’

‘Nou, het is geen lichaam, dat is een ding dat zeker is.’

Hutchins greep de radio. ‘Waar heb je het over, knul?’

‘Het is een auto, sheriff.’

Hutchins snoof. ‘Er liggen daar genoeg auto’s voor een hele sloperij. Het huis van mijn overgrootmoeder is daar ook ergens.’ Al die troep was achtergebleven toen de Tennessee Valley Authorization het gebied onder water zette door het bouwen van de dammen in de jaren dertig van de vorige eeuw. Dat wist iedereen.

‘Ja, allemaal T-Fordjes. Deze is nieuwer. Zo te zien een Ford van eind jaren tachtig. Er ligt een kinderrugzak op de achterbank – zo’n Mutant Ninja Turtle-geval. We halen hem op.’

‘Verdomme.’ Hutchins vertrapte zijn sigaret onder zijn hak. ‘Het is ook altijd wat. Haal maar boven en blijf dan zoeken naar die knul.’

Asheville, North Carolina, zondag 4 maart, 23.30 uur

‘Godver.’ De jongen snakke naar adem. ‘Klootzak.’

Rob Winters staarde onaangedaan naar de jonge knul, wiens ogen al begonnen weg te draaien. Belachelijk. Hij had gedacht dat de jongen meer pit zou hebben. Toen hij zelf veertien was, onderging hij de aframmelingen van zijn vader met opgeheven hoofd. Hij oefende meer druk uit op de donkere hand die hij in een ijzeren greep hield. Een tikkeltje meer maar. De jongen kreunde opnieuw en zakte met zo veel kracht tegen de muur van het steegje dat er een luide bonk klonk toen zijn hoofd, met het kroeshaar in van die belachelijke vlechtjes, de bakstenen raakte.

‘Ik weet nergens niks van af. Dat zeg ik toch.’ De jongen snakke

naar adem en probeerde zijn hand los te rukken. ‘Laat me nou gaan. Ik zweer dat ik nooit niks tegen de politie zeg. Ik zweer het, man. Op het graf van mijn moeder.’

Winters’ mond vertrok in een spottende grijns. ‘Ik verwed er de voedselbonnen van je moeder onder dat ze gezond en wel is en als jij ook gezond wil blijven, dan vertel je me wat ik wil weten.’ De stem van Winters klonk nog steeds zacht en kalm, een schril contrast met de verstikte kreten die over de bloedige, gezwollen lippen van de jongen kwamen. ‘Alonzo Jones. Waar zit hij?’

De jongen worstelde, maar Winters hield hem stevig tegen de muur gedrukt. Hij jammerde, maar Winters versterkte alleen maar zijn bottenbrekende greep. Winters boog zich voorover naar de jongen zodat zijn lippen vlak bij diens oor waren. ‘Luister, knul, en luister heel goed, want ik vertel je dit maar één keer. Ik moet weten waar ik Alonzo Jones kan vinden en jij moet je hand kunnen blijven gebruiken. Als ik nog een beetje harder knijp, raken je zenuwen permanent beschadigd. Dan krijg je de volgende keer dat je probeert een nachtwinkel te overvallen geheid problemen.’

De ogen van de jongen werden groot. Het wit van zijn ogen blonk helder in de duisternis. ‘Ik heb nooit geen winkel overvallen. Ik zweer het. Godverdomme!’ Het laatste woord kwam er op schelle toon uit, omdat Winters zijn greep nog een beetje versterkte.

‘Dat heb je wel gedaan. We hebben je op video, maat. Jij en die bende waarmee je optrekt en die onder leiding staat van ene meneer Alonzo Jones. Nou, je kunt met me mee naar het bureau en ons alles vertellen over hoe je een tweeënzestigjarige, ongewapende blanke man aan je mes hebt geregen of je vertelt me waar ik Alonzo Jones kan vinden. Ik heb liever hém te pakken dan dat ik jou in de bak zie rotten.’

De jongen likte zijn bloederige lippen en zijn ogen knepen zich vol haat tot spleetjes. ‘Ben jij van de politie? Shit, man. Ik hoef tegen jou niks te zeggen. Ik hoef met niemand te praten, behalve met mijn advocaat. Politiegeweld. Ik weet dat jullie blanke agenten graag zwarten in elkaar slaan.’ Hij leunde tegen de muur en het zweet parelde op zijn bovenlip terwijl hij probeerde zijn hand te bevrijden. ‘Je bent zwaar de lul.’

Winters glimlachte en genoot ervan toen hij de haat in de blik van de jongen plaats zag maken voor angst. Hij kneep. Hard. Hij hield

zijn hoofd schuin om het geluid van scheurend kraakbeen te kunnen horen boven het gegil van de jongen uit.

‘Vuile godverdommese klootzak!’

‘Wat een woorden heeft die lieve moeder van je je geleerd. Jones. Nú.’

De jongen zakte weer ineen en zijn knieën raakten het asfalt. ‘Bij zijn wijf.’

Winters liet de hand van de jongen los, klampte zijn vingers om de vuile, magere nek en duwde hem voorover met zijn gezicht op straat terwijl de jongen zijn gewonde hand in de andere hield. ‘Hoe heet ze?’

‘Ik weet n-’ Een gesmoorde kreet van pijn sneed zijn lachwekkende ontkenning af. Winters haalde zijn duim van het strottenhoofd van de jongen. ‘Chaniqua,’ bracht hij uit.

De laars van Winters raakte de jongen op zijn heup. Hij rolde zich op tot een bal en huilde als een klein kind. ‘Achternaam, waardeloos’ – hij schopte opnieuw, de neus van de laars raakte de jongen in zijn buik, waardoor hij op zijn rug draaide – ‘stuk vreten.’

Er weerklonk een zacht gekreun. ‘Pierce. Chaniqua Pierce. Werkt in... kapsalon. In... centrum.’

Winters vertrok zijn gezicht toen de jongen de inhoud van zijn maag op zijn laarzen deponeerde. ‘Walgelijk stuk uitschot –’ Zijn woe-de kwam op, vermengde zich met de afkeer, en hij schopte de jongen opnieuw. En nog een keer. En nog eens. ‘Nu weet je hoe die oude man zich voelde toen hij daar opgerold op zijn eigen vloer lag te sterven in zijn eigen bloed.’ Hij veegde een laars af aan de vuile broek van de jongen en smeerde het grootste deel van de kots waar het thuishoorde. Vervolgens mikte hij en schopte nog een keer, meedogenloos. Het magere lichaam van de jongen belandde tegen de muur en zijn ogen rolden in hun kassen terwijl het bloed in een gestage stroom uit een mondhoek vloeide. Een laatste trap tegen zijn hoofd maakte het karwei af en de jongen blies sidderend zijn laatste adem uit.

Winters haalde diep adem en veegde zijn andere vieze laars af aan het shirt van de jongen.

Eén stuk tuig minder op straat. Hij vond het prima werk. Hij pelde de rubberhandschoenen van zijn vingers en gooide ze in de derde vuilcontainer waar hij langs liep. Je kon nooit voorzichtig genoeg zijn met dat straattuig. Op straat lagen overal akelige ziektes op de loer.

Tegen de tijd dat hij de vierhonderd meter had afgelegd naar de plek waar hij zijn pick-up had geparkeerd, had hij de watten al van achter zijn wangen gehaald, de valse voortanden uitgedaan en de grijze pruik van zijn hoofd getrokken. Niemand kon hem in verband brengen met dat tuig, als iemand al de moeite zou nemen om de politie te bellen. Hij keek even snel de straat door voor hij zorgvuldig de pruik opborg. Hij trok andere laarzen aan en legde het smerig geworden paar met een frons achter in de auto. Het waren zijn beste laarzen. Toen haalde hij zijn schouders op. Sue Ann zou ze later wel schoonmaken. Hij hees zich op de bestuurdersstoel en voelde zich drie meter groot en onaantastbaar.

Tijd voor een bezoekje aan Chaniqua Pierce.

Hij was nog geen vijf minuten onderweg of hij voelde zijn pieper trillen tegen zijn heup. Hij keek vanuit een ooghoek naar het nummer, maar hield ondertussen een oogje op de onderkruipsels die rondslopen op tijdstippen waarop de meeste fatsoenlijke mensen in bed lagen. Verdomme. Kon die trut hem nou geen vijf minuten met rust laten? Hij haalde met een grauw zijn telefoon tevoorschijn en toetste haar nummer in.

‘Ross.’

Winters knarste met zijn tanden. Ross, inspecteur Ross. Ontzettende EXCUUSTRUUS, in grote vette letters. De trut die de baan had ingepikt die van hem had moeten zijn. Hij liet zo veel oprechtheid in zijn stem doorklinken als hij op een halfvolle maag kon opbrengen. ‘Winters. Wat is er aan de hand?’

‘Hetzelfde wat er de zes keer dat ik je het afgelopen uur heb opgepiept aan de hand was. Wat is er schijnbaar belangrijker dan mijn telefoontjes beantwoorden, rechercheur?’

Winters haalde diep adem. Ze had hem al een keer een berisping wegens insubordinatie gegeven. Insubordinatie. De gedachte alleen al bezorgde hem maagzuur, terwijl hij verteerd werd door woede. Hij was ‘gewaarschuwd’. Gewaarschuwd, verdomme, door een of andere incompetent trut met een reet zo groot als heel South Carolina. Hij zag kans zijn toon gematigd te houden, maar net. ‘Ik was bij een informant, inspecteur.’

‘Heb je Jones gevonden?’

‘Nee, maar ik weet waar hij uithangt.’

‘Wil je dat misschien met me delen?’

Zodat ze een van haar speciaal geselecteerde retenlikkers de arrestatie kon laten verrichten? Geen schijn van kans. 'Daar wacht ik liever mee tot ik er zeker van ben.'

'Dat geloof ik graag. Ik heb liever dat je het me nu vertelt.'

Trut. 'Hij is bij zijn vriendin.'

Er viel een korte, gespannen stilte aan de andere kant. *Kleine overwinning*, dacht hij. 'Heeft die vriendin ook een naam, rechercheur? En speel alsjeblieft geen spelletjes met me. Ik wil antwoorden en wel nu meteen.'

Winters klemde zijn kaken zo hard op elkaar dat zijn kiezen pijn deden. 'Ze heet Chaniqua Priest.' Of Pierce. Die knul sprak nogal onduidelijk op het laatst. Hij kon best Priest hebben gezegd.

'Heb je ook een locatie?'

'In het centrum.'

'Dat schiet op, rechercheur. Hou je informant beschikbaar voor het geval we nog vragen hebben.'

Winters moest zich inhouden om niet te grinniken. Zijn informant beantwoordde op dit moment vragen aan het verkeerde eind van een gloeiend hete drietand. 'Jawel, *sir*,' zei hij, in de wetenschap dat het 'sir' haar kwader maakte dan wat dan ook, maar technisch gesproken was het niet iets wat ze hem kon aanwrijven. 'Was er een speciale reden waarom u me oppiepte, inspecteur Ross?'

'Ja. Je bent gebeld door ene sheriff Hutchins uit Sevier County in Tennessee. Hij zegt dat je hem dringend terug moet bellen.' Ze dreunde een nummer op en hij sloeg het meteen op in zijn geheugen. Hij had een prima geheugen voor getallen en namen. Hij was wel eens door Sevier County gekomen op weg naar Gatlinburg, maar hij had nog nooit van Hutchins gehoord.

Winters draaide de parkeerplaats van de eerste supermarkt op die hij tegenkwam en toetste het nummer van Hutchins in. De sheriff was aanwezig, zei zijn assistent, en of hij maar even aan de lijn wilde blijven. Winters mopperde terwijl hij zat te wachten. Dit kan maar beter belangrijk zijn, dacht hij. Hij spendeerde beltegoed terwijl hij op die sukkel zat te wachten. Uiteindelijk kwam de illustere sheriff hijgend en puffend aan de telefoon.

'Het spijt me dat ik u zo lang heb laten wachten, agent Winters,' zei hij en Winters hoorde op de achtergrond het gekraak van een stoel terwijl de sheriff blijkbaar ging zitten.

‘Het is rechercheur Winters,’ wees hij hem scherp terecht. Had Ross hem dat niet verteld? Trut.

‘O, neem me niet kwalijk. Uw inspecteur had me al verteld dat u promotie had gemaakt. Ik ben op dit moment een beetje van de kook. We zijn de hele dag aan het dreggen geweest in Douglas Lake op zoek naar het slachtoffer van een ongeluk en ik heb net het genoeg gehad zijn ouders op de hoogte te brengen.’

‘Dat is vreselijk,’ reageerde Winters terwijl hij zijn ogen ten hemel sloeg.

‘Maar wat heeft dat met u te maken, hè? Luister, Winters, toen we aan het dreggen waren, hebben we nog iets anders gevonden. Ik vond dat u het moest weten voor de bureaucraten erbij betrokken raken.’

Winters luisterde en plotseling waren inspecteur Ross en Alonzo Jones het laatste waar hij aan dacht.

Ze hadden zijn auto gevonden. Zeven jaar hulpeloze woede kwamen plotseling weer boven met de kracht van een goederentrein. Ze hadden zijn auto gevonden, maar zijn zoon zat er niet in.

En zijn vrouw ook niet.

2

Chicago, maandag 5 maart, 07.00 uur

‘En, waar gaan we naartoe?’

Caroline maakte een schrikbeweging, waardoor haar mascaraborstel uitschoot en een dikke zwarte streep over haar voorhoofd trok. Ze draaide met samengeknepen ogen en een afkeurende trek om haar mond langzaam haar hoofd om. Ze haatte de nerveuze reflex, die met het verstrijken van de tijd niet minder was geworden. Die gaf haar het gevoel dat ze een vreemde was in haar eigen lichaam. Ze haalde diep adem en stopte het borsteltje terug in zijn buisje.

‘Je weet dat je dat niet moet doen.’

Dana leunde tegen de stijl van de slaapkamerdeur. Ze had haar armen losjes over elkaar geslagen en trok een wenkbrauw op. ‘Sorry.’ Een van haar mondhoeken ging omhoog. ‘Je ziet er uit als een scheve wasbeer.’

Caroline slaakte een zucht terwijl ze in de spiegel de schade aan haar make-up bekeek. ‘Ik kan dit vandaag niet gebruiken, Dana. Ik ben al genoeg gestrest zonder dat jij me ook nog eens besluipt.’ Ze rommelde in haar la op zoek naar een tube make-upremover.

Dana verstarde. ‘Ik besluipt je niet. Ik heb je geroepen toen ik het appartement binnenkwam. Ik heb vijf minuten met Tom staan praten voor ik hierheen kwam. Je luisterde gewoon niet. O, verdorie, Caro. Je hoeft er niet zo’n drama van te maken. Veeg het er gewoon af.’

Caroline deed één oog dicht en boende. ‘Lukt niet. Het is watervast.’

‘Ik haat dat watervaste spul.’ Dana boog zich over Caroline’s make-uptafel en pakte de mascara. ‘Sinds wanneer gebruik jij watervaste mascara?’

Caroline pakte de mascara uit haar hand en concentreerde zich op zich opnieuw opmaken. ‘Sinds Eli is overleden.’

Dana's gezicht betrok. 'Het spijt me, Caroline. Ik dacht er niet bij na.'

Caroline schoof met een klap de la dicht. 'Het geeft niet. Je zou denken dat het nu wel voorbij zou zijn, maar ik lijk geen dag door te kunnen komen zonder een paar keer te moeten snotteren.'

'Het is nog maar twee maanden geleden, schat.'

'Twee maanden en twaalf dagen.' Eli Bradford was haar leraar geweest, haar baas, haar vriend. Behalve Dana en Tom was Eli de enige persoon ter wereld geweest die haar diepste geheim kende. Haar keel werd dichtgesnoerd bij de inmiddels bekende reactie op de herinnering aan de man die voor haar nog het dichtst in de buurt van een vader was gekomen. Nu was hij er niet meer en ze miste hem erger dan ze voor mogelijk had gehouden. Ze dwong zichzelf aan iets anders te denken. 'Nou, nu je hier toch bent, wat vind je ervan?'

Dana tuitte haar lippen en hield haar hoofd met het kastanjebruine haar een tikkeltje scheef in een reactie op Caroline's behoefte om van onderwerp te veranderen. 'Je hebt uitgroeit. Je moet je haar bijkleuren.'

Caroline boog zich voorover om de bovenkant van haar hoofd te kunnen bekijken. Inderdaad, langs de scheiding liep een dunne strook goudblond haar dat in scherp contrast stond met de koffiëleurige slagen. 'Verdikkeme. Ik heb het net twee weken gedaan.'

'Ik zei toch dat je niet zo'n donkere kleur moest kiezen. Maar heb je naar me geluisterd? Nee hoor.'

'Bijdehandje. Het leek op dat moment een goed idee.' Ze vlocht het haar snel in elkaar, waardoor het grootste deel van het verraderlijke blond verborgen werd.

Dana schudde haar hoofd. 'Het is veel te donker. Het is altijd al te donker geweest. Je moet het lichter maken.'

'Da-na.' Het was een zucht van ergernis die Caroline niet eens probeerde te verbergen.

'Caro-line.' Dana imiteerde haar toon, maar werd toen weer ernstig. 'Denk je echt dat je je na al die tijd nog steeds achter die haarkleur moet verstoppen?'

'Ik neem het zekere voor het onzekere.' Dat was haar standaardantwoord.

'Dat is maar al te waar,' mompelde Dana en ze sloeg even haar ogen neer. Ze keek weer op, nog steeds ernstig. 'Je zou het iets lichter kunnen

maken. Het contrast laat je gezicht er zo bleek uitzien. Vooral in deze tijd van het jaar, na de winter.'

'Ja, dank je wel, hoor.'

Dana grinnikte en de sfeer in het vertrek werd plotseling luchtiger. 'Graag gedaan. Maar ik vind je trui wel leuk. Het blauw past goed bij je ogen.'

'Dit maak je niet meer goed, beste vriendin. Hoewel ik die term losjes gebruik.' Niets was verder bezijden de waarheid en dat wisten ze allebei. Dana's unieke combinatie van vrolijkheid en ernst hadden Caroline door menige sombere dag geslept. Ze waren beste vriendinnen. En na zo veel jaar zo volslagen alleen te hebben geleefd, was Caroline Stewart zich heel goed bewust van de waarde van een beste vriendin als Dana Dupinsky. Beter, slimmer en loyaler kon niet. Caroline schoof haar voeten in een paar pumps met lage hakken. 'Kun je zien dat deze nog geen elf dollar hebben gekost?'

Dana kneep haar ogen tot spleetjes en keek naar Caroline's voeten. 'Nee. Vanwaar al dat gedoe vanmorgen? En dat brengt ons weer bij de vraag: waar gaan we naartoe?'

'Mijn nieuwe baas begint vandaag. Ik wil gewoon een goede indruk maken.' Ze bestudeerde zichzelf in de spiegel. 'Ik wil er professioneel uitzien, zonder te overdrijven.' Ze keek nog eens wat aandachtiger. 'Vind je deze oorhangers niet meer iets voor een avondje uit?'

Dana snoof. 'Dichter bij een avondje uit dan deze oorhangers ben je nog nooit geweest, meid.'

'Plaag me nou niet met m'n liefdesleven. Geef gewoon antwoord.'

'Je hebt geen liefdesleven, Caroline. En ze zijn prima. Maak je niet druk. Je ziet er geweldig uit. Je bent een fantastische secretaresse. Je nieuwe baas zal onder de indruk zijn.'

Caroline slaakte een zucht. 'Ik hoop het. Ik was er zo aan gewend om met Eli te werken. Ik wist wat hij wilde nog voor hij erom vroeg. Ik moet deze baan echt houden tot na het examen.' Na het examen zou ze rechten gaan studeren en dan zouden de dagelijkse beslommingen van het bestieren van het kantoor van de geschiedenisfaculteit van Carrington College tot het verleden behoren.

'Het komt wel goed.'

Caroline wierp haar vanuit een ooghoek een woedende blik toe. 'Dat zeg je altijd.'

'Ik heb altijd gelijk.'

Caroline glimlachte. 'Je bent een onnozel wicht.'

'Maar wel een onnozel wicht dat gelijk heeft.'

'Dat klopt.' Ze deed een stap naar de spiegel toe, trok de col van haar trui omlaag en bestudeerde de zijkant van haar hals.

'Je kunt ze niet zien,' zei Dana zacht. 'Maak je niet druk.'

Caroline liet de kraag los en ging rechtop staan. 'In dat geval ben ik klaar voor de ontmoeting met dr. Maximillian Alexander Hunter.'

Dana lachte. 'Heet hij zo? Dat klinkt alsof hij een vierhonderd jaar oude geschiedenisdocent is.'

'Hij is ook geschiedenisdocent.'

'Dat bedoel ik.'

Caroline haalde haar schouders op. 'Hij is waarschijnlijk niet ouder dan Eli was. Zolang ik maar niet voor Monika Shaw hoeft te werken, mag Hunter wat mij betreft een vierhonderd jaar oude opgezette kangeroe zijn en dan nog ben ik een blije meid.'

Ze liep in de richting van de keuken met Dana op haar hielen. 'Hoe heeft die haaibaai van een Shaw gereageerd?'

Caroline gniffelde zachtjes, maar trok een ernstig gezicht toen ze Tom ontwaarde die in de kleine eethoek Cheerios zat te eten. Hij werkte zo ongeveer een doos per dag weg. Hij was veertien en groeide met de dag harder. Hij at haar de oren van het hoofd. Ze zette haar 'moederstem' op. 'Je moet echt ophouden Shaw een haaibaai te noemen, Dana.'

'Laat maar, mam,' zei Tom terwijl hij zijn lepel halverwege een hap stilhield. 'Ik zag dat je liep te lachen.'

'Ai!' Caroline woelde in zijn stugge blonde haar. Het was kortgeknipt en voelde tegen haar handpalm aan als stro. 'Betrap. Je moet voortmaken, anders –'

'Mis je de bus,' maakte Tom de zin af. Hij schoof nog snel vier hap-pen naar binnen voor hij zijn rugzak greep. 'Moet ervandoor. Ik heb na school training, mam. Ik ben pas tegen vijven thuis.'

'Wees –'

'Voorzichtig,' eindigde hij met een brutale grijns. 'Jij ook. Succes met Hunter vandaag.' Zijn glimlach verflauwde. 'En kijk uit met Shaw, oké?'

Caroline stak haar arm omhoog om haar hand op zijn wang te leggen. Tom was zowat 1 meter 85 en zijn wang was bijna buiten bereik. 'Doe ik. Ik heb toch gezegd dat je geen zorgen hoeft te maken.'

Shaw kan ons niks maken. Ze is vals en rancuneus maar de kans is groter dat ik de Nobelprijs voor de Vrede krijg dan dat Shaw de tijd neemt om ons familiegeheim boven water te halen. Maak je geen zorgen, schat. Alsjeblieft.'

Tom fronste zijn voorhoofd en in zijn blauwe ogen wervelde een mengeling van angst en woede. 'Maak jij je helemaal nooit zorgen?'

Caroline bestudeerde zijn gezicht, dat als twee druppels water op dat van haar leek. Het lot was hem in dat opzicht gunstig gezind geweest. Als hij eruit had gezien zoals hij, dan zou hij zo'n stuk moeilijker te verbergen zijn geweest. 'Jawel, ik maak me wel zorgen,' antwoordde ze oprecht. Ze hadden zo veel samen doorgemaakt dat hij recht had op niets minder dan de waarheid. 'Ik heb wel eens een dag dat ik niet bang ben dat hij vanachter een of ander bosje vandaan springt en me mee terug sleurt, maar zulke dagen zijn zeldzaam. Er zijn dagen dat ik wou dat we terug konden en ons in Hanover House konden verstoppen, maar ik weet dat Dana ons weer op straat zou schoppen.' Ze zag een spoortje van een glimlach in zijn ogen en ze wist dat humor de scherpe kantjes van zijn angst had gehaald, zoals altijd.

Dana ging naast Tom staan en sloeg een arm om zijn schouder. 'Reken maar dat ik dat zou doen. Ik kan een akelige heks zijn, wat dat betreft.'

Tom slaagde erin een flauwe glimlach te produceren. 'Ja, dat weet ik nog wel. "Eet je spruitjes op",' imiteerde hij haar. "Maak je huiswerk. Geen Nintendo na halfnegen." Man, wat was ik blij dat ik uit die gevangenis weg kon.'

Dat was niet waar. Caroline herinnerde zich de dag dat ze het opvangcentrum Hanover House hadden verruild voor de grote, boze buitenwereld van Chicago, met niet meer dan een koffer vol kleren die mensen die beter af waren hadden gedoneerd. Ze herinnerde zich zijn stille tranen, de uitdrukking van volslagen angst op zijn magere gezicht en de manier waarop zijn ogen van links naar rechts schoten om alles in zich op te nemen. Altijd aan het observeren. Maar hij had gehoorzaamd. Hij had zijn kleine hand in de hare gelegd en was weggelopen zonder nog één keer om te kijken. Hij was van ver gekomen in die zeven jaar. Dat gold voor hen allebei.

'Tom, schat.' Caroline schudde haar hoofd, op zoek naar de juiste woorden. 'Ik ben nog steeds bang. Maar niet meer doodsbang. Hij had ons kunnen vinden, dat is waar. Hij had uit de bosjes kunnen springen

en ons mee terug naar North Carolina kunnen sleuren.’ Het was geen ‘naar huis’ meer, voor geen van beiden. Het ging altijd over ‘hij’, nooit over ‘vader’ of ‘echtgenoot’. Ze gebruikten nooit, maar dan ook nooit de namen die ze hadden achtergelaten. Ze waren wat die dingen betrof nog net zo alert als zeven jaar geleden. Op dergelijke kleine dingen letten had ervoor gezorgd dat ze in veiligheid bleven.

En het was veel, veel beter om het zekere voor het onzekere te nemen.

Het onzekere stond gelijk aan de dood.

Caroline ging rechter staan. ‘Maar we zijn nu sterker, wij allebei. We hebben wapens tot onze beschikking die we toen niet hadden.’

Dana kneept hard in Toms schouder. ‘Ja, mij bijvoorbeeld.’

Caroline glimlachte. ‘En ze is een kwaaië, dat moet je niet vergeten. Maar er is meer. Ik heb nu een opleiding gehad. Ik ken mijn rechten.’ Ze aarzelde. ‘En ik weet hoe ik moet vluchten.’

Tom trok een vastberaden gezicht. ‘Ik wil niet meer vluchten.’

‘En dat zullen we waarschijnlijk ook nooit meer doen. Maar als hij komt –’

‘Als hij komt, laat ik je niet alleen.’

Caroline zuchtte en haalde vervolgens haar schouders op. ‘Schat, daar hebben we het nu al duizend keer over gehad.’

‘Ik vlucht niet,’ hield hij vol. ‘Ik laat je niet in de steek.’

Hij zag er plotseling veel ouder uit dan veertien. Haar zoon was hard op weg om een man te worden, beseftte ze. En ze wist wat ze moest zeggen, ook al bleven de woorden in haar keel steken.

‘Oké. Als die dag ooit komt, dan blijven we bij elkaar.’ Ze stak opnieuw haar hand uit om zijn gezicht aan te raken. ‘Maar wat vandaag aangaat, maak je geen zorgen. Dat geldt ook voor morgen en de dag erna.’

‘Eén dag tegelijk,’ mompelde hij, alsof hij tegen zichzelf sprak.

‘Je hebt het hem goed geleerd, Caro.’

Caroline keek van haar zoon naar haar beste vriendin. Ze hadden het hem goed geleerd. Samen, Dana en zij. En of ze nu samenbleven of niet, Tom was toegerust om te overleven, wat er ook gebeurde. Ze had hem omringd met vrienden die ogenblikkelijk voor hem zouden zorgen als haar iets overkwam. Dat was een geruststellende gedachte.

‘Tijd om naar school te gaan. Fijne dag, schat.’

‘Ik zal mijn best doen.’ Hij aarzelde even en boog zich toen voorover om haar een kus op de wang te geven. ‘Doei.’